

ACCÈSSIT 1 ADULTS

ROSA BERNEDO ESTEVE

ROBA ESTESA

Feia un parell de mesos que havia canviat de casa i tot que poc a poc m'hi anava acostumant, em sentia estranya, exclosa, sola. Ocupava la planta baixa d'un edifici de barri, petit, amb pocs pisos i com mai no anava escales amunt, tenia la impressió de ser una mica com les porteres d'abans, condemnades a veure passar cares que no les veien. A més, els meus nous veïns semblaven avesats a hàbits i horaris completament diferents als meus; sovint a les nits m'era difícil dormir entre mil sorolls nocturns que regalimaven per les parets del meu pati i les matinades transcorrien sempre entre forts badalls.

Jo passava moltes estones al pati interior del meu pis i aviat vaig notar que de les cordes d'estendre del pis de dalt penjava gairebé a diari un munt de roba i cada mati mirava cap a munt i agraiïa el caliu irreverent d'unes peces arrugades i força usades. Pantalons, samarretes, mitjons, algun llençol, calçotets; un aparador misteriós i suggeridor per la meva imaginació i, sobre tot, la meva soledat. A poc a poc, amb tots aquells retalls d'intimitat eixugant-se al sol, vaig anar creant un perfil de veí que em feia gràcia: home jove o de mitjana edat, esportista, polít, poc seguidor de la moda i aparentment sense parella.

Un dia vaig trobar un mitjó a terra del pati i el vaig recollir amb una barreja de aprensió i delit. Feia olor de sabó barato i estava molt gastat pel taló. Vaig decidir guardar-lo esperant que el seu amo truqués a la porta per demanar-me'l. Una setmana més tard no havia dit res i encara que m'agradava trobar-me'l a sobre el moble de la entrada quan arribava a casa, vaig decidir deixar-lo a la barana de l'escala. L'endemà a primera hora ja no hi era. Una mica

dolguda però confiada en que probablement aviat cauria una peça més apreciada, vaig seguir vigilant i uns quants dies més tard, en un racó del pati hi havia una tovallola de mida mitjana. Per si algun altre veí em veia, la vaig recollir amb un gest d'enuig que no sé si va poder dissimular la meva agitació. Després d'amagar-la al meu bany i d'eixugar-me parts del meu cos, sense prémer massa, un parell de cops, vaig decidir llençar-la amb ràbia davant de la porta d'entrada. No podia aguantar que el meu veí no demostrés el més mínim interès per fets que en a mi em trasbalsaven tant.

Durant uns dies va deixar d'haver-hi roba estesa i tot i que pretenia haver-me tret un pes de sobre, em sentia trista i vaig haver d'anar al metge perquè em va agafar molt mal de coll de tan mirar cap a munt.

Recordo que en mig d'una d'aquelles nits em va despertar el centrifugat d'una rentadora d'algun pis proper i el que en d'altres circumstàncies m'hauria fet renegar, em va asserenar i ajudar a dormir-me amorosida pel remor de la màquina. Crec que vaig somniar en cordes plenes de roba.

Per fi, un mati preciós de principis de juny, tot sortint al pati, vaig fer un bot d'alegria en veure que hi havia més roba estesa que mai: cortines, cobrellits, draps de cuina i sabatilles acompanyaven les peces de sempre. No podia evitar pensar que aquella gran neteja tenia com a objectiu principal guarnir el meu pati i demanar perdó per tot el que havia passat i per tot el temps en que havia estat buit.

Amb el bon temps augmentaven les possibilitats de coincidir amb el meu veí. Jo ja l'havia perdonat i passava moltes més estones a fora. Ell segurament suaria mes. Només calia esperar. Però aquell juny no va deixar de ploure. Les cordes d'estendre dels voltants eren estranyament buides tret d'algunes on la roba es protegia amb grans plàstics que per la nit quan bufava el vent feien un soroll inquietant. De sobte, un dia, em va agafar un pànic aclaparador: "I si es

compra una màquina d'eixugar?" Molta gent jove ho fa encara que jo confiava força en el seu tarannà alternatiu. Cada nit mirava la previsió del temps i amb tristesa comprovava que aquell seria el juny més plujós dels últims 25 anys.

Però finalment amb l'arribada de Sant Joan van acabar les pluges. Va sortir un sol preciós que durava fins ben entrat el vespre i durant tres dies seguits va haver-hi roba penjada.

La tarda de la nit de Sant Joan per fi ens vam saludar.

- Hola, bona tarda. Perdoni, eh? que sovint em cau roba al seu pati.

Gràcies per recollir-la.

Era més jove del que em pensava, força ros i duia unes ulleres gruixudes.

- Ah! No t'amoïnis. Es normal. Quasi ni me n'adono.

- Te unes plantes precioses i fan molt bona olor.

- Sí, gràcies. M'encanten i em fan companyia.

- Ja. Bé, dons, bona revetlla. I espero no molestar-la si aquesta nit se sent una mica de xivarri.

- No, i ara, no pateixis. Jo també tinc una petita celebració. Bona nit.

Vaig entrar a casa vermella de ràbia. "Li he deixat veure que estic sola; he hagut de mentir un cop més i pretendre que tinc plans per la nit de Sant Joan, com ell, com segurament tots els veïns... ". Em vaig calmar a poc a poc sobre tot després de descobrir que el llessamí havia començat a treure flors i feia olor d'infusió dolça. Vaig seure al pati fins passades les 10, respirant la flaire de les plantes, sentint els petards i les veus dels veïns i desitjant que passés la nit que, malgrat ser la més curta de l'any, en a mi se'm va fer eterna. Més tard, al

Illit i sense poder dormir, tenia la impressió de que alguna cosa s'havia trencat al veure-li la cara. Mentre el tracte era amb la roba estesa, el sentia més proper.

Ara que l'havia conegut, se'm feia evident que era un estrany i no m'agradava tant.

Aquella revetlla va tenir un petit consol. Al pis de dalt no va haver-hi gresca, ni crits, ni sorolls. Només música molt fluixeta i un llum encès fins ben entrada la matinada. Ell també havia mentit.

El dia de Sant Joan al vespre, al mirar cap a munt vaig veure al costat dels mitjons i les samarretes un parell de calces negres i un sostenidor de talla no massa gran.

Vaig tancar la porta del pati amb un cop tan fort que van caure algunes plantes. Aquell estiu, de fet, se me'n van morir unes quantes. De set.